

MOȘ TEACĂ

JURNAL ȚIVIL ȘI CAZON

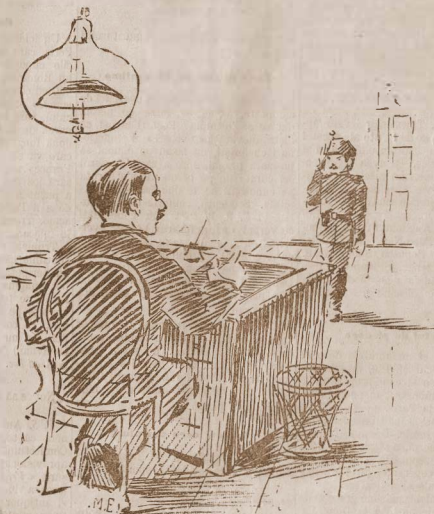
Fondat de ANTON BACĂLEAȘA

ABONAMENT:
10 LEI PE UN AN

Sub direcțiunea unui comitet

ADMINISTRAȚIA:
STRADA CLEMENTEÎ, 3

COMLOTUL BULGARILOR

Scena se petrece la poliția Capitalei.
Gardistul intrind repede și salutind militărește:

- S' trăiți! L'am umflat!
- Pe cine?
- Pe bulgarul Prazof.
- Ei, i-ai făcut perchiziție?
- Facut.
- Și ai găsit lucruri compromițătoare?
- Niște gloante.
- Gloante! Auzi mizerabilul?
- Da, niște gloante de zăbăr, pen'că Tănase Prazof o de felu lui raliagii.

STUDENTII ROMINI LA PARIS

*Plecarea studenților romini la Paris.
Banchetul de plecare. Pe peronul gării.
Taxa ilegală de 20 centime. D. Xenii
cere cuvîntul. Periş or Paris.
Ce zicem noi?*

Plecarea studenților romini la Paris

În zorii zilei de 22 Iulie stil' vechi și b 4 August după Calendarul Catolic, în primul tramvai al vechiei societăți, reprezentanții corpului studentesc român înaintau: veseli și plini de nădăgăla spre gara de Nord. Pe fețele tîmboșilor se putea citi ca într-o carte de citire a lui Scraph sau Th. Speranța, veselia cea mai comunicativă. Parisul le suridea de la distanță. Studenții, pe lingă bagajul intelectual, mai luaseră și 2 gulere, 4 batiste, 2 cravate, 1 pereche mînuși de ață, alta idem de piele și basouri. Tîmboșii se relevau faptul că toate or gînu de f. nte ale acestel mînoase Belgu a orientului, că mai bino nu 'ram zice, își avea reprezentanții săi. Să ilustrăm zisele cu exemple. Iată cit-vă specimen: Demetrescu-Brălla. Ștefănescu-Galați, Xenii-Bucuroși, (Georgescu-Tîrgoviște, Budoiu-Chiașni, Anghelută-Poda Turcului, Mulțescu. Popa-Nan, Ilie Călcărescu-Sulina și Popescu Spion-Bacău. Zing, zang, zang... Și tramvaiul se oprește brusc în fața Gării de Nord, cînd se începe deschiderea studenților mei.

Banchetul de plecare

Încă de Jos, zi memorabilă de oare ce erea praznicul Sf. Ite, în sala cea mare a gării se făcuse preparatiunile unui banchet monstru, în onoare a celor ce se duc la Paris.

Menu-ul a fost la înălțimea celui mai extra buclătar român. Domnul Tudora che Oberchehnur, a ținut să nu și piardă vechia reputație.

El a oferit «speranțele țării» următoarelor, coloniale și delicate:

«Tuica, de Valeni», mășline grecești de sofo, Giorbă de burță la Ia Dom' Palad, Anghemant servit nemțește, Iială turcesc, Papirică unguresc, Guli împănate bulgărește și vin sirbesc de Negotin. Toate aceste comestibile și paste făinoase au fost consumate cu o aviditate pur studentască - afară de *Pepricuț unguresc*, care a fost refuzat în unanimitate, prin ridicare de mîini - votindu-se pe față - cunoscut fiind sentimentul anti-șovinist maghiar al tineretului universitar.

Pe peronul gării

Sculăți de la masă pornesc spre peronul gării în sunetul fanfarelor de

farfurii sparte și de sticle desfundate, întinind o parte din cunoscuta operă a lui Wagner:

*Chiriac n'are căciulă
Chiriac mamo...
Are mîsa o căciulă
Chiriac mami...
Șo jupei să'i fac căciulă
Chiriac mamo!*

iar cea-altă parte sub comanda lui Călcărescu psalmodia

*Iubește-mă mîă
N'am parale, fă
Taci, taci ca pămîntu
Să nu te auzi urîtu.*

memoritoarea compoziție a muritorului Chopin.

Taxa ilegală de 20 centime

În aceste clipe ajung la ușa sălelor de așteptare, vîind să intre pe peron, dar ce se întîmplă? Postați la uși, ca niște adevărați «Cerberi» 4 funcționari cheferiști, nu lasău pe nimeni să pișească pragul, spre a răsufii «aerul cel curat» de pe peron sau a și sărăta pe cunoscuți ce se duc părăsind Capitala. Studenții, conform onor. regulamint C. F. r. fură (nu confundăți cu verbul «a fura turare») opriți, aver-tizindu-i să achite taxa de liber parcurs, cite 20 centime de fie care și așa vor calca pe peron. Nu se sfîrșea evenimentul și o furcă de cuvîntesevînd din piepturile studențimei să înălța spre tavan.

Ce? Ce? Auzi... Infamie? Neque per consequentiam. Quosque tandem abutere patientia nostra? La siècle vingtième. Insulta... Nu... nu... Jos cu taxele ilegale... vociferau studenții atîrși la tot ce aveau mai sfînt, atîrși, bine 'nțeleși la... punga.

D. Xenii cere cuvîntul

În acea babilonie de fraze întreprupte, o voce stridentă spintecă văzduhu... *Cer cuvîntul, Cuvîntul... în chestie ge. ne-ro. id...*

Era amicul Xenii, valorosul reprezentant. Ca prin minune strigătele încetară și o lăuște își întinse aripelă asupra beligeranților.

Iată discursul tale quale, după note stenografice, luate la fața simstrului «Colegi... o analiză introspectivă a situațiunii se impune. Ne găsim în unul din acele momente critice din viața studențimei, cînd se atentează în batjocura Codului Civil adnotat, în batjocura procedurii și a principiilor de Economie politică, se atentează zic la coarda noastră simțitoare (strigăte de orator!.. ura și sus cu el... intermpe de bravo de a continua... dar iar începe

cu tremolo în voce)... Colegi! noi nu suntem emigranți, noi ne ducem în apusul depărtat ca să purtăm și să acoperim cu fală și glorie numele de român în fața areopagului european. A plăti taxa lăseamnă a ne pune de la primul pas un obstacol. Desfidem or ce obstacol...

Jos cu el... înainte... ultimele cuvinte ale energicului orator se pierd în vârmul general. Ca electrisați, studenții dau năvală și într-o secundă, cînt tregeri și alți trei cheferiști sunt la pămînt. Studenții, în entusiasta strigăte de «ura» sunt pe peron și cit te al șterge la un ochi să instalezi într'un vagon de clasa I.

Periş or Paris

Un icident nostim s'a petrecut la Paris, care de alt fel dovedește temeinicele cunoștințe geografice ale vîitorului Românii.

Cînd conductorul strigă «*Periş...cînt minute*» studentul Anghelută-Poda Turcului, care se resimțea încă de indignarea de la Gara de Nord... zise între două lungi cascături: Bravo băeti, ura, care va să zică am ajuns... «Vive la France» mai zise și dete năvală să sară jos din vagon. Cu mare greutate a putut fi convins că Perişul e departe de a fi Paris și că mai au de furecă pînă acolo. Trenul gîfînd se puse din nou în mișcare.

Trimisul nostru special n'a putut să continue călătoria mai departe, de altfel peripețiile voiajului studentesc se pot imagina. Anunțăm cu o via satisfacție pe toți cititorii noștri, cu alte cuvinte pe toți oamenii inteligenți din țară, că corespondenții noștri telegrafici... (a nu fi confundăți cu al d-lui Cătașian) ne vor trimite la timp depesă ad hoc.

Ce zicem noi?

Noi ce să mai zicem? Am zis destul. *Ilie & Cătașche.*

P. S. Am scăpat din vedere să spunem că toți acești reprezentanți ai Comitetului Național studentesc, s'au aprovisionat din vreme cu cite o broșură «*Frîi să vorbiți franțuzește*» valoroasă lucrare a cunoscutului autor și antiquar Pinaib, spre a se putea înțelege mai bine cu franțușii.

Contrariu ar fi fost o greșeală ireparabilă.

Ilie & C.

MOFTURI

X..., un bogat bancher, a fost camarad de școală cu un ministru.

— Iubitul mîu, de oare ce ești la putere, comțez pe tine ca să fii decoret

— Voiu fi foarte lelicit... dar nu prea văd... Dar n'ai tiduri.

— N'am tiduri!.. Eă!.. Portofoliul mîu e plin.

IN VILEGIATURĂ

Amicul meu Popescu, o persoană bine cunoscută în cercurile funcționarilor-artiști, are marele merit să știe ca «se învîrtesc» în fie-care an cu cite un concediu. Zece zile, două săptămîni, o înă... vorba e ca nu scapă anul ca Popescu cu pricina să rămîie în Capitală. E un om fericit, după cum vedeți, amicul meu Popescu.

Bine înțeles că nici în vara aceasta Popescu nu se coace, ca noiăștia, pe trotuarele Bucureștilor și, în loc să alege după dușuri, înghețate sau alte palate de răcoare, zboară peste cine știe ce vâl străine.

Așa cugetam eu alaltăieri, plimbîndu-mă pe calea Victoriei. Mă gîndeam tocmai la fericirile aceia, cari, departe de asfaltul incins al Capitalei și departe de zădăful așa ziselor grădini; mă gîndeam la Popescu, la acest mizerabil, care cu atîta nepăsare își găsește patria, prietenii, tot ce omul are mai sacru și mai inviolabil, pentru a se exila pe cine știe ce țărîmuri străine... străine de neamul, de origina, de limba noastră strămoșească. Și mă mă gîndeam ce ar fi cînd o nenorocire mai mare ar da peste țara asta, ce s'ar face ca cu niște fit ca Popescu, cari la cea mai mică (evitați cacofonia!) căldură dezertază din rîndurile noastre.

— Bonjur Lache, spune o voce din "napoia mea, interrompîndu-mi șirul acestor sinistre cugetări.

Iotorc capul și.... Umbră misterioasă a lui Hamlet eșită din fundul nestrăbătut al cimitirului Șerban-Vodă!... Să fie oare el?... O, da, e chiar el, după cum spune contele din «Cavalerul blestemat...» E el... el, Popescu, amicul meu, fericitul la care mă gîndeam adineaori.

— Boojur Popescule.... Dar ce al?... Cum ce am?

— Te găsesc cam.... cam.... nu știu cum să spun....

— Cam obosit....

— Cam schimbă la față. (Adevărul era că Popescu avea mîna unul oficios în ajun de a remite ortul popii.)

— O, da, conștiește vilegiatură! Știi c'am avut o lună concediu. Eram bolnav... vorba vine.... Pretext, știi tu.... ca să pul mină pe el....

— Pe cine?

— Cum pe cine? Pe concediu. Nu știu, șefu, așa e el: om cu principii. Eșii bolnav: pleci; nu: nu. Eă, dacă e vorba pe plecat, zic: sunt bolnav. Zice: atunci pleacă. Și plecat am fost. Acuma....

— Acuma?

— ...M'am întors în București înainte de expirarea concediului....

— ? ? !

— ...Vrei că vreau să mă întrezesc nițel pînă atunci. Am intrat în cura lui Tomescu....

— Se vede că nu ți-a priit aerul stațiunii pe care ți-al ales-o.

— Cum adică?... Aerul?..

— Ei, da, nu era aer bun?

— Ce aer nenisorule? Ce mă tot am-betezi cu aer?... Era o căldură ca la tropice. Ce, n'ai citit? 45 de grade dom'le! Murea lumea pe drum de insolăție!

— Cum dracu? Ce stație balneară o fi și aia?

— Stație balneară? Dar isul stație balneară?... Or poate.... Ce nu știi c'am fost la expoziție?

Județul...

CĂSĂTORIA JUDECATĂ DE UN GAZETAR

Căsătoria nu admite

Formule seci și definiții,

Ei una însă 'mă voiți permite:

E un ziar în trei ediții.

Ediția de dimineață

Din cale-afară e anostă:

Trimeți cu coșnița la piață,

Și asta supără și costă.

Ediția de după-miază.

Al vrea să pleci să-ți bei cafeaua,

Cucoana te apotrofează:

— Dar ce, ești azi nu vîd șoseana?

Nu mai ediția de seară,

Doar ea e cea cu avantajul.

În presă viața-ar fi amară

De nu te-ar consola tirajul.

Gazeta asta «Căsnicie»

Cînd scrisă-i doar de El și Dînsa,

Mai merge; dar ce înfaimie

Unscrib strein cînd intră 'ntr' insal!

Director dacă e bărbatul,

Atunci, soluția-i ușoară:

Cel-l'altredactor - nechematul -

E dat frumos pe uș-afară.

Dar cînd femeia dirijează,

Cocoșul adică-i găina,

Al treilea colaborează

Ciupindu-și regulat chenzina.

Articole de umplutură

Sub firma ta sunt publicate,

Gazeta-i o maculatură,

Tu, biet girant, răspunzi de toate.

Dar, în sfîrșit, gazeta asta

Ar fi frumoasă ca o odă,

Însă tot greul și năpasta

E la articolul de... modă!

Handenburger.

NU MAI VOIŢI S'AUD DE TINE

Aurel

Tot balsamul fericii-rei,
Mi l'ai supt cu asprăi buză
Precum singele din vină
Ţi l'ar suga o ventuță.

Acid prusic și fosfor
Tu înpleptu-mi injeția,
Și amorul meu candid
În otravă ți schimbași.

Ca d'o eprubată spartă
Nu mai voiŢi s'aud de tine,
Nici de rușă ta deșartă!...
Gîndu-mi este la „buline”!

Idă farmacist

2. vol. 608

Saravof și Dumitroff

Din interogatoriul asasinului Dumitroff extragem următorul pasaj:

I. Ce al vorbit cu Saravof?
R. M'a întrebăz înțit de ce am venit la el, i am spus de planul meu și i-am cerut autorizație.

I. Ți-a dat-o?

R. M'a zis să vii a doua zi.

I. De ce?

R. A căutat să se informeze despre mine.

I. Te-ai dus a doua zi?

R. Da.

I. Ți-a dat autorizație?

R. Da.

Lucrul trebuie să se fi petrecut așa:

Saravof a cules informațiunil că Dumitroff are două clase primare rămîniud cite și ani repetent în fie-care, că s'a bucurat tot timpul de nota și la conduită atît în școală cit și în societate, că are la pasivul său mai multe furturi de cea-somnice executate magna cum laude, că o dată a amenițat pe țat-su cu cușitul, iar pe m'a-sa a încercat s'o spintecă cu un topor, că l' mîsluitor de cărlî încă de la virsta de 12 ani, că l' epileptic și are și oare-care apă 'n cap, că l' alcoolice 'n ul-timul grad, etc.

În urma acestor informațiuni Dumitroff s'a prezentat din nou la Saravof:

— Sunteți mulțumit de informațiile ce ați căpătat?

— Da, ele sînt excelente, răspnse ră-dios Saravof.

— Atunci pot spera?

— Ținere al s'ajungi departe. Dacă nu la spînzurătoare, cel puțin la ocnă pe viață. Iată deci o diplomă do onoare prin care ești numit asasin bulgar patriotic.

E o distincțiune pe care nici chiar eu n'am obținut-o la virsta ta! Voi stăru pe lîngă guvernul bulgar să ți acorde o bursă la Oțelele Mari din România pentru că în societatea atîtor «patrioți bulgari» s'a te perfecționezi.

Mofturoff

DOMNU ADRIAN MAGHERU

Știam că 'n fie ce județ
E-un membru'n grupa junimistă,
Deci, cite unul de coteș,
Fac toți 32 pe listă.

Dar mindrul stol de porumbei
Spori subit. Culmea minunea:
Erau pe șanc trei-zeci și trei
La proclamarea fuziuni!

Acest' avu drept rezultat,
Cind șeful le 'mpărți grăunțe,
Că la 32 le-a dat,
Sperind că unu-o să renunțe.

Nenorocosul misiriță
Ce astă-zi face pe stingherul
Este de loc din Tirgujiu,
E domnu Adrian Magheru.

Pe fie-care zi 'n ziar
Numele său se tipărește,
Ba că-i numit de la 'ntii chiar,
Ba că la cinci-sprece 'l numește.

Magheru 'n jos, Magheru 'n sus...
Magheru vrea slujba cutare...
Magheru într-un cerc a spus...
Magheru 'n Gorj e foarte tare...

Apelșisit la culme 'mîi zic:
Ce-o să se facă ministeru
Dacă-o avea ca inamic
Pe d. Adrian Magheru?

Dar Neniișcu (Puî de lei)
La minister trimis-a știință
Că 'n Dobrogea să fie trei,
Treî prefecturi e trebuință.

Lucrul acesta e perfect!
De bucurie joc piperul!
Căci în sfîrșit noul prefect
Vă fi, sperăm, domnu Magheru!

Trei Bile Albe

Buimac de frigurile examenului și de
gălăgia infernală a studenților ce toaia
prin culoare, Gică Flutoreanu scobora agale
scara Universității.

Ajuns în stradă se opri în loc, indecis,
neștiind încotro s'apuce.

— Sunt perdut, murmură dînsul.

Trist, desolat, cu figura decompușă,
dădă cine-va l'ar fi văzut atunci, și-l ar fi
format de sigur convingerea că infelicele
june său fusese tratat cu rețuș de vreo

studentă cochetă, sau — lucru mai sigur
— print' o neertată imprudență citise poate
pe căldurile acestea *Poința Națională*, ori
cine știe ce altă magiună. Ipoteza ultimă
mal cu seamă părea foarte probabilă, căci
din uoul din buzunarele lui Gică se fu-
răga discret afară un colț de gazetă tipă-
rită pe hîrtie Letea.

Cu toate acestea însă suntem încă de-
parte de adevăr, în tot cazul nu cit e
« Adivor. »

— Ce se întîmplase?
Gică Flutoreanu trecuse examenul I la
drept.

— Cum ? ! ! ? veți zice, iată un motiv
mai mult pentru a nu fi desolat.

— Dar Gică trecuse examenul cu *bile*
roșii. Aici e aici.

Să mă explic:

Eroul nostru avea un unchiu. Cred că
știti care e condițiunea esențială, *sine qua*
non a unui unchiu pentru a fi unchiu
în înțelesul modern al cuvîntului. Unchiul
trebuie să fie bogat. Ei bine, unchiul lui
Gică îndeplinea cu glorie această condi-
țiune: era putred de bogat. Și cum Dum-
nealul — adică unchiul — se interesa de
aproape de singurul lui nepot și credea
fără sezină — cum am zice în termenii
juridici — îi făgăduise lui Gică, că, dacă
va lua examenul cu *bile albe*, îl va tri-
mite la Paris să vadă expoziția.

(La examen știuse Gică, știuse bine,
ce examen studenții ?) dar ce să-i faci,
canibalii de profesori probabil l'au per-
secutat.

Ce te faci cu unchiul însă ? Iul ni-
dă să pomenim de bile roșii, de persecuție,
de ghinion ș. c. l. De păcălit cu vorba
nici chip de nădejde cit de socialist ar
fi. Ori îi arăți albe pe negru : 3 bile albe,
ori adio Paris.

Iată pentru ce Gică era așa de desolat,
iată pentru ce pronunțase cu atita amă-
răciune în glas cuvintele : sunt perdut.

Cum ar fi dat el atunci ori și ce, un
an din viață chiar, numai să poată cum-
păra cu prețul acesta cea mai scumpă
vîpșea — fie ea și albea imaculată a vir-
ginelor bucurănești, mîfă care în treacă
te zis e cam greu de găsit — spre a-și
îndulci înfamele lui bile roșii ! ..

Înlocu o luă spre « *Căpitani*. »

Paris ! Oh, ce fiori de plăcere 'l tre-
ceau la pronunțarea acestui magic cuvînt,
ce căldură îmbătătoare simțea că l' furnia
de la tălpi pînă 'n creștet ! În imaginația
lui aprinsă, Parisul cu Moulin Rouge,
Ambasadeurs, Olympia, cu expoziția, ilu-
minațiile, sgomotul, cursele, cu combi-
națiile etc., lua forme fantastice, ideale.

Și era așa de sigur că l' va vedea...
N'ar fi crezut în ruptu capul că o aflu-
răstă diferență de culoare îl va nimici
frumusețea lui planuri.

Pe cînd ast-fel de reflecții macabre îi
clocoteau în feastă, o voce cunoscută îl
strigă de la spate :

— Ce mai faci, mă Gică ?

Se întearse și zări pe amicul său Cos-
tașche Plavăz, reporter la una din gaze-
tele cotidiene.

— « Ce să faci, ia rău de tot » și l'
explică d' a fir a păr toată istoria nenor-
ocitelor lui bile.

— Și de asta te plîngi, aritate ? Am
cî leac pentru unchiul tău. Cînci habz
să vie și l' transform roșile în albe. Vezi
Parisul, pe Onoarea mea.

— Glumești ?

— Ce glumă mă, bate laba, ne-am
înțeles.

— Dar cum...

— Ce 'ți pasă, las' pe mine. Chelner,
o halbă.

A doua zi ziarele de tiraj publicau în
coloana de informațiuni, următoarea notă:
« Printre studenții cari au trecut în
mod strălucit examenul I de liceită în
drept, s'a remarcat mai ales d. Gică Flu-
toreanu. D sa a luat trei bile albe cu dis-
tinție. Felicitările noastre tinărului uni-
versitar. »

La a treia zi, după ce primise un va-
gon de instrucțiune de la unchiu și după
ce îmbrățișase cu efuziune pe salvatorul
Plavăz, Gică, radios ca un mire, părăsea
Capitala sburlind cu expresul spre Paris,
capul ideal al voluptăților moderne.

DRĂGUTA MEA

Rideți voi c'a e iubire
Cu putere m'a cuprins.
Nu cum-va ori-re simțire
Azi în suflet vi s'a stins ?

Sentimentul meu e mare
Pentru ea, mărturisesc,
Căci, răpit de admirare,
Mă nălește s'o iubesc.

Nu mai este altă fată
Așa viedică ca ea.
Să vă spun acum îndată
Și veți fi de partea mea.

Dună ce servea 'n culise
Cu un zel neîntrecut,
L'armacia o inserise
Cu să-i dea și ei tribut.

Medicina convocare
Lî facu, și pozi lărbost
L-au dă bine-cuvintare
Cum se dă le cei mișoi.

Trecu apoi pe sub arme
Cu un pas neobosit ;
Prin pelite și cazarme
L'uturk s'a oferit.

Și apoi, ca să ajungă
La succese și mai mari, —
O scurtăm, căci lista 'l lungă —
O răsi în lăutari !

Ei, vedeți, spuneți-mi mie
Cum s'a fac s'a n'o iubesc ?
Dup'ast-fel de vrednicie,
Drept să spun, mă 'nnebunesc !

VUU

Magistratul: Cum te cheamă.

Auzutul: Ivanciu.

Magistratul: Ce vedeași în chostia macedoneană?

Auzutul: Io vind brăgă bre!

Magistratul: Miel pario din comitetul revoluționar?

Auzutul: Io vind brăgă bre, ce dracu la dumiata ești așa tare na cap?

Cronica din Ploiești

REVEDERE

Lălmă în sfârșit reîntors în orașul natal al Patriei mele! Am părăsit lălmă de iod și de pucioasă alo Govevici unde respiram un aer delicios și unde mă dusesem să-mi plasez reumatismul și celelalte boale lumești, și am revenit pe căminul cetății nedesvirginate a liberalismului, în orașul «Statutei Libertății», al lui Vasile Ioanide și al altor numenente.

Nici nu mă apropiasem de Bază și mîna-mă lălmăușă să mă duc cu un vagnistru. Simțeam la mine cum e curios.

În sfârșit am sosit.

Ce fericit sunt! De azi în edo voiți reîncepe să mă îndreptesc cu tocul și cu cernela. (Tocul foarte frumos cam părat de la penitențiarul din Slanic, are un ochian, ca să zic așa, prin care vezi o femeie desbrățată. Îl recoman, cu decosebri d. Iul Grigorescu).

Prin urmare voiți reîncepe să înegresc paginile albe de hirtie a 60 de bani teac-teaca.

Polemici d. Voces Prohovei. Asta mi-e ținta.

..

Dar vai! bucuria mea, fericirea mea dispar repede, căci, după cum zice romînul — adică poezia — de care te tot romînul a băscut poet:

Ca și un val pe mare,
Fericirea n'are
O statornicie pe acest pămînt...

Închipuiți-vă că sărmana Voce a încetat de a mai fi în viață după ce încetase de a fi citită. Iodată ce am aflat această tristă noutate, ochii mi se umplură de lacrimi.

Ba vore era atât de gingașe, ea caro era plină de servii, ca să zic așa, ca să era plină, un fel de mamă pentru alegătorii Prahoveni, învățîndu-i datoriile cetățenești, ea a murit. Vai, sărmană frunză de pe strada Ploieștilor, unde te-ai dus, ia spune-mi dragă, unde?

Pe la cele patru chioșcuri

Eă de tine am întrebă,

Și pe credit și pe plată

De trei zile n'arostat,

Dar chioșcurii adăcut

Te-am perdut, te-am perdut.

Vai sărmană Voce, de ce ai răgușit atât de timpuriu?

Cu capul între umeri, cu Vocea n'tre picioare
Cu Jalo se îndreptăză Bejan pe o cărare.

pe cărarea monastirii Șuvana...

La monastire, la mon stare...

Aș vrea să-l rechem, să-l spun că fără dînsul am să mor; dar uceiași glas lungubru mi străig:

Lasă grija schitului

În seama spiritului.

Și trebuie să mă supin. Și trebuie să văd ce a mai rămas în picioare: Publici-

coșul lălmăre, nu Primăvara, revista literară și vînticoid, dispiruță și eu, Prahova apare la cio o lună și n'eu mi trebuie cito o cronică pe săptămîna, singur d. C. T. mai stă resemnat și scepțir, cu Democratie în mîni, privind cum to'ul trece.

De mortuși nihil nisi bene.

La tine, C. T. unicul rămas pe vară, la tine mă vîlmă adresa din cînd în cînd, cînd lipsa de subiecto mă va chiuvi.

La revedere...

După cum vedeți oram să sfîșies. În clipa în care fossil, duceam aceste rînduri la poșta, mă întîlbii cu don căpitan Ghizdăvescu, unul dintre cei mai bravi ofițeri în retragere, al armatei romî e.

— Iar mai triuești ceva la «Moș Teacă» hai?

— Da.

— Poți să scrii cit o' areva poșta, eă asemenea gazeto n'au obiectu să citos.

De ce n'eu îi arad don căpitan obiectu asta — asta îl privește. Sunt oameși cari nu vor să se luminesc nici cînd le eă lumina cu de-a sila. Și apoi Rominul are în privi ca așu două proverbe:

1) Căpitan bătrîn să meargă n' buestru nu se poate.

2) De goaba vroși să înveți pe căpitan sa bea apă din fedeleș.

E foarte natural, deci, ca don căpitan să considere «Moș Teacă» ca egzasta do scandalu. Parcă și'o căpitanu cel 39-franul.

Am fesi o singură curiozitate: ce o ti cînd onorabilu?

La vîrșă dumesului, fortificațiile sunt o simplă porțorie de don belar.

Eă presupun că trebuie să citească mai întîiu Poveștile lui Argîhir Crăcișor și apoi Makedonia și războiul lui Alexandru Makedon cu furticiele și cu întîrșii.

Tot în bibliotecă lui don căpitan trobun să intre și Liana Mcmăjeră său manual perloște buclăresce, ca operă dulvegă, care nu provoacă uicun scandal, ci cel mult o indigestie.

Săbături

+03+

Idila din strada Paunilor

Luna pe cer e sus; lumina-i palidă strălucește într-o aureolă de praf, care intănește lumina felinarelor din strada Păunilor. Liniștea nu este tulburată de cit pe cităreul greșilor, faptur triadave, care ca și poezii cîntă la lumina lunei — și de vibrațiunile a-moșioase ale unui ceasori i do la v're școală.

În retrasa stradă a Păunilor tot așa de murdără ca și pîciorale acestor păsări cu penne așa de frumoase, o lămpă de noapte caro dă o lumină albastră plăcută, se zărește pe fereastră unei căsute, care stăbulina cu un cub făcut pentru dogosii.

Consoacul bato momu. Ultimele vibrațiuni s'au încetat. Sunase douăsprezece. Din întîmplare casacnicul era buu și nu semăna cu celelalte de la alte școli caro bato cite douăzeci. La ferestă cu lămpă de noapte albastră, se auzi un ofat, apoi se deosebi bine un cap drăgălaș rare eșca dîntu' rămași defăcută ce lăsa să se vază două forme

rotunde și dragălușo. În umbra odăii luminată albastru palid se distingea forma sveltă a unei făpturi de femeie noștină. Această încântătoare persoană își deslășea părul lung pe spate, și în acel moment, ori-că o hi putea să vadă două mânășe albe și grăsuți, cât din cind în cind își demondară cămașa care decolată mîșă înd o spre a se face vînt să se răcorosească.

Se întoarce apoi iar la fereastră și puindu-i coatele pe o porțiță aștepta. No astimpărătoare forme rotunde fii grații afară merou, ea le punea înăuntru, ele estii iar și ast-fel dragălușă misticoasă se juca în fîrărea nopții spre a și face timpul așteptind.

În depărtare se auzea un sgomot aurd care încet încet devenea mai distinct și care semăna cu sgomotul unor pași și cu tărăgăitul unei sabii care atîngea ușor pietrele neregulate ale pavătelor ulițe. La colț apare o umbră. Mișcarea celei de la fereastră o face ca razele lunii să cași pe chipul pe care se poate citi nerăbdarea.

Umbra de pe strădă se apropie merou. Ea ose și mai mult pe fereastră. Umbra se poate desobi, o un militar și pieptul visătoare salta cu înalta. Militarul se apropie e. Buzelo ei se deschi, pe-gu-riță și flutură un zimbet de mulțumire și ochii scintilează; apoi de la fereastră se aude șoptind:

— Dibi! tu ești? Umbra, își răsucește mustațile caris-a parfumate. Trin-tește chipul pe ureche, se întepenește, apoi cu brațele des hîs se repede la drăguta de la fereastră.

Sărutarea Margaratei! Faust o strînge în brațele militărești și dintr-o săritură intră pe fereastră în casă.

Sgomotul sărutărilor răsună merou. Fereastra se închide, perdouu se lasă și lumina albastră dispare.

Trei umbre au urmărit, toate a este mîșcări, dintr-un colț al străzii. Se mîșă toți, și la lumina tăcuță a lunii, se vede un alt militar. El e însoțit de o rochie și de un joben.

Ro-ia o la înaltă repede și jobenul o urmărește, pe cind militarul pare că le comandă să nu facă sgomot...

Cu pești mari și tăcuti își înaintează. Pău că se va întîmpla ceva grav. Ajung la ușa. Toți umbli în virful degetelor. După lîită ușoare rezună în ușa care o închide.

«Tu ești Marito, intră, ce creș?» Ușa se deschide dar în locul servitoarei apar cele trei umbre. Lumina poartă a fîmpet din noaptea înfrîntăzică un tablou ciuclat. Pe o canapea zăde militarul răsturnat, desbrăcat și pe brați, cu pîrul despletit, o gingașă făptură rare e acoperită numai de o cămașă foarte subțire.

«În numele legii nu vă mișcați, zise jobenul; sunt p'o urorului».

— Sunt comisarul regal, zise militarul.

No mai e nevoie să spunem ce zise rochia; cind văzînd acest tablou se rezepi pe neașteptate și înabătă do pîr pe Sirena plîită de voluptate după canapea.

P'curorul intervine. Cel doi militari se salută respectuos și far apoi să despartă pe cele două rivale, pe cind p'curorul strigă: În numele loiăi vă o-

presc să... dar sfîrșitul frașei se pierde iuăbușit de chioțele luptătoarelor.

Mahalsua, oh! mahalsua, care nici noaptea nu are ochii închiși, se adună îndată, ca prin farmec. Lupta în căsă continuă și în focul luptei lama cu ro-cie, sau mai bine nevasta, apucă că-mașa cea hîă a nenorocitei sale rivale și c'o smucitură i-o stăgie de sus pînă jos. În acest timp oșese vecin cu lu-mînări; întunerecul dispare și făptura de alinaurii așă de poetică apare în fața celor prezenti în grațiosul costum al străvoșilor ei Kara.

Un strigăt se aude și nevasta cade în brațele procurorului zîind: E verisigara Lica?

Meptuto

URMĂRIREA D-LUI JEANTEHAȘ

Portretul de mai sus reprezintă pe simpaticul judecitor de instrucție Florescu, floarea magistraturii, în momentul laborioaselor sale ocupațiuni.

Mulți însă vor obiecta că inteligențul jude poartă o prea nostimă pereche de mustați răscuite în banduliera, pe cind desenul de mai sus înfrîntăzică pe un urit fără de mustați.

Asta e o mică diplomatie a noastră. Să ne explicăm.

Ziarele au anunțat că d. Jeantehaș este zi și noaptea urmărit, pas cu pas, de către tenebroși conspiratori bulgari. Această urmărire, desl nu este făcută în virtutea unui mandat de urmărire în regulă, trebuie însă să recunoaștem că-i destul de periculosă.

De aceea, am dat ordin desenatorului nostru ca să-l facă așa pe valorosul jude în cit călăii bulgari să nu' poată recunoaște.

Ar fi fost în stare bandiții ca să asasinazeze pe energicul magistrat chiar în eșfie! Dar fie că și noi sintem și reți: îi derutăm completamente. Ce mai tuka na glava sintem!

DRAGOSTE

NOVELA

Se întîlnise din întîmplare și întîmplarea aceasta trebuia să joace un mare rol în destinata lor.

Zoe era dragălușe de tot: ea culesese numai 18 roz; din trandafirul spinos al vișel și ochii erau vil de tot.

Alexandrii are și el 26 de ani, e slujbaş și are o slujbă care îl face să fie poetic.

E conductor poștal!

Umbli prin cîmpete înverzite leginat de aripile vîntului în sborul drumului de fier său al diligenței.

Se văzură! Și de... Fetiți îi cam aluneca ochii. Băiatul tot așa, mîl ales c'o gășice ca semăna cu icalul pe care îl văzuse în visele lui, în orele cînd era visător. O văzu și îl făcu o declarație de dragoste în toată forma.

Iniimioara Zoichei începu a bate și bătea merou, bătea cu iușcala unui ceasornic care ar merge 24 ore numai în 12 ore.

— Zoe!

— Lică!

— Te iubesc.

— Și eu... mor...

— Ah!

— Of!

Și sgomotul unui sărutat lung se auzi. Zoe și Lică se luară în brațe, se strîsă și cu foc și pupărie porniră din nou.

II

În grădina cea mare, într-o seară cu lună, două umbre se plimbuă încet și sgomotul sărutărilor se auzea din cind în cind.

Sunt ei, Zoe și Lică.

În brațe strîși s'au așezat pe o laviță sub un pom.

Iarba cea mare în care le era îngropate picioarele îi tenta și dorința de a se culca pe covorul cel verde îi coprinse pe amîndoi; dar dorința nebună contra cîreia numai putură lupta îi învinse și ei se lîsără jos gădiliți de iarbă, îmbrățiși de flori, întărîtați de sărutări, și îndemnați de luna care le privea cu strălucirea ei de pe cerul albastru.

Răcoarea nopții mărea și mai mult farmecul acestor beți apînzînd focul din suflutele lor, făcîndu-i și mai viol.

Se mai aude un sărutat lung, un suspin ușurel și pierdut... El o ține în brațe, ea îl sărută... și închinînd ochii e a lui.

III

Se întîlniră ast-fel în fie-care seară cit calea le fu luminată de frumoasa ei față strălucitoare care călătorește pe bolta înstelată. Dar cu cit călăuza nopților lor amoroase se arătă mai tîrziu cu altă venea și Lică mai tîrziu și cind luna nu se mai arăta nu mai veni nici el.

Ei! așa e dragostea și mai ales dragostea de grădini.

Și pe cind dragostea Zoichi creștea merou, el începu a o uita. Pe cind pieptul el cuprins de dor dorea strînsorile lui

— La parchet.

Procurorul: Sunt grave bănueli în contra d-tale. Ești anarhist!
Însușitul: Nu știu n'ai vizut domnă judichitor, iu sunt imigrant pumuntean.

și guriș'i căuta focul de pe buze Lică a ujtat totul, pină și noaptea cea poetică luminată de luna cea bălac.

IV

Intr'o stradă vecină, aproape de grădina Zoichi, șade Linica cea dragălaşă căreia Lică i dă mereu tircoale.

Zoica află totul, înțelegerea lui și disperarea o cuprinse.

Zdrobită, pierdută și fără să mai cugețe la nimic, Zoe se hotără să pue capăt zilelor el pline de o durere, și ca toate semenile ei, în astfel de ocazii, Zoe se decise să moară.

Să moară! în floarea virstei, tină și dragălaşă, e crud dar numai astfel scăpa de durerea acestui traiu nesuferit. Iși procură cu multă greutate puțin venin și acum ținea în mină paharul cădat de buia să'i carmeze durerile și să'i dea pacea și liniștea vecinică.

V

E lună.

Vremea e tot așa de frumoasă ca și atunci. Să și mal reamintescă odată de fericirea pierdută. Zoe se duse sub pom, pe laviș, cu picioarele în iarba cea verde.

— Totul era ca și în seara aceea. Numai el lipsea.

Lăcrămile o podidită și i curse șiroaie pe obraji el dragălaş, carl numai n'tr'o lună se ofișie.

Înăbușită de durere, Zoe se duse în casă, luă paharul cu venin și'l sorbi dintr'o dată, ca și cum ar fi voit să grăbească mai repede efectul dezastros al veninului, apoi închise ochii și se gindi la el trimițându-l o ultimă sărutare.

VI

Intr'o sală mare a spitalului Colțea Zoe șade în pat, culcată.

Gândurile ei sunt la trecut. În sufletul ei tot ocupa un loc. Doctorii îl scăpase corpul de venin, dar sufletul îi rămăsese ros de otrava dureri.

În cegetul ei însă, ideea disprețului pentru acest om a luat un avânt puternic. Un suris mal mult de milă se vede fluind prin buzele l și apoi cu un suspin se auzde șoptind: *nedemn... logu... te disprețuiesc!*

Da Zoe, da, disprețuiește-l. E nedemn de tine. Disprețuiește-l... și iată pe mine,

Neophilo

„Moș Teacă” la Pilești

— Versuri pline de învățătură foșitoare pentru un Teacă care nu le are —

Te salut plăpândă umbră—tecusor abia grad. Caro parl ase de iute, pînă n'ii fi uitat, Salutare păpușă îmbrăcată în haine noi, încă nemirat în albul și încă fără vistavoți. Dar cu toate-acesta mîndru că abia te pot privi!...

Ce subiecte amuzante pot cu tine săuri!... În-ă că ca vechiul prietencinde vadaș de sus Mai repet celebra frază care-aziș'o cînd-va (fusa)

și te iert... Simplitatea, vecinic trebuie er- tată Mai cu seamă lo păpușă numai c'un gelon gradată!.. Împiaiat ca și la Brana, treci solemn iar' de loca.

Esti perfectă intrupare-a unui nobil Spaniol. Și nu știu ce înprejurare toa schimbă aș! (de odată :

Strălucirea tres: tale, or a lui Strădubu'e! locată?

Or co-ar fi, puțin îmi pasă... Turcu i turc, (au i schimbă de fel,

Dar ferețe te Aurică să n'ajungi și tu ca el...

Noi te-am plins și te mai plingem cînd ve- dem ce greu îți vine Să n'tinal mina celor care le n'tindeai, fără

Cînd n'aveai cum al acum a *sabie și ochelari*. Ei, dar ce vrei!... Unii vecinic rămîn mic, (altăiajung mari.

Deci eu prieten d'altă-dată, umilit acum vin Ca înaltet te-o mutre. Rășrită din senio, Să li cer permisiunea să mi ștulească (în se- (rat)

Pentru o corespondență viitoare ca subiect E neves de-o persoană să-și faină în ore... Am n'îrșit pe ziua de-astăzi și acum *Solve* *Caracat d'Ache*.

POȘTA REDACȚIEI

1. C. Loco.— Eli plec la 10 August. Facem combinația pentru o lună de ubșență. Cu elte-va zile înainte de plecare, pe la 5 August, cauti de nă înțelegio la Cooperativa săd redacție spre a stabili condițiunile.

Puis din Cometa.— Nici epigrama din urmă, nici buciule de cari vorbiți, nu sunt demne de talentul d-voastră.

D. G. Stălina.— Pe cea rebe am pierdut o. Trimiteți alta cu acelaș subiect: eluati însă să fiți mai clar în povestire.

Cridim.—Doctorul conferențiar căruia îi faceți epigrama e un om foarte înțel ligent și spirital și se bucură de tot-simpatia noastră.

Ați găsit prin umare adresa.

TIPOGRAFIA „HELIADÉ”

București, Strada Clemenței 3

Effectuiază ori-ce fel de lucrări tipografice. Prețuri estine.— Primește în edi- tură cărți didactice și de știință.— Condițiunil avantagioase pentru d-nii autori. Pentru tezele de drept și medicină se face mare reducere.

STANISLAS CIHOSKY

Avocat
Bulev. Pache No. 2.

D-rul G. D. FISCHER

OMULIST
Str. Calfei No. 16
Da consultații în orele 5-6
după amiază.

THEODOR MAROVICI

DENTIST

Sîrada Știrbey Vodă No. 30.

Dr. I. MENDONIDI

— 10, Strada Știrbei, 10 —

MIL. G. VALERIANU

Doctor în drept, Avocat

București Str. Belvedere, 3.

AL. IONESCU

Frizer

Eulevardul Elisabeta, (în fața palatului Eforiei)

DROGUERIA ROMÂNĂ

Pentru mărirea afacerii, s'a mutat în CALEA VICTORIEI No. 97
Colț cu strada Fântâneli, Casele Dobricanu, alături de:
FARMACIA LA «BISERICA ALBĂ» a D-lui Dr. A. URBEANU

ROMULUS BOLINTINEANU

AVOCAT

Ploiești.

GRIGORE RADULESCU

AVOCAT AL BANCII POPORULUI

Consultații de la 4-6 p. m.

5, Str. Poliției, 5.

Pelin și vin

Bere specială blondă și neagră

EFIN ȘI BUNI

BERARIA COOPERATIVĂ

PIAȚA TEATRULUI ÎN FOSTA COFETĂRIE FIALKOWSKY

EFIN ȘI BUNI

Șuncă de Sinaia și Praga

Sandviciuri, unt, brinzeturi

Vreți să mîncăți bine și cu puțin bani?

RESTAURANTUL MITICA GEORGESCU

este singurul care oferă aceste avantaje.

Clienții regulați au seara intrarea gratuită la reprezentațiile excelentei trupe de varetăți.

Adresa: Strada Cîmpineanu, lângă Teatru

P. T.

Am onoare a vă informa, că în urma unei practice îndelungate, avînd peste 100.000 vaccinații și revaccinații în capitala Moldovei, m'am stabilit aici, în calitate de Director al Institutului vaccinilor al statului, și prepar

Vaccinul animal necesar țării întregi

sunt declî în stare, a vaccina și revaccina cu limfă animală preparată aici, aplicînd cașulele *Calmette* care au apărut pustulele vaccinale de ori ce infecțiunii, ca: *Erisipel, Flagmon, m/ama/ant* etc.

Vaccinez și direct de la vițel la brat cu toate regulile septicice. Fiecare copil are o doză deosebită de vaccin, și o lanțetă specială, pentru a nu se transmite vreo infecție.

Apelînd la încrederea D-voastră, vă rog să bine-voluiți a face uz de serviciile ce vă ofer, asigurîndu-vă că veți aprecia meritele unui specialist, autorizat și de înalta Direcțiune a Serviciului Sanitar superior.

Cu stimă, PIERRE SOLOMON

Direct. Inst. Vaccinologiei, al Statului, Alina Kiolett alinares de Hugo

FARMACIA «LA BISERICA ALBĂ»

Dr. A. URBEANU

— BUCUREȘTI, 25

97, Calea Victoriei, 97

Casele Dobricanu (Cîmpeanu Roșii)

LA MAGAZINUL**GRANCEA ȘI STANESCU**

CALEA VICTORIEI

Se găsesc cozonacii și delicatesele cele mai fine. Brinzeturi excelente.

Vin alb și negru din viile cele mai renumite.

COFETARIA TANASESCU

Vis-à-vis de palatul Bailor Eforiei

Poședă în ori și ce moment prăjituri și cozonaci proaspeți, altă bombonele cit și liqueurile cele mai fine.